

og endelig traf os en Hvirvelvind, som jagede Sand og Smaasten høit i Veiret.

«Samum!» skreg og raabte Alle imellem hverandre; Kamelerne løb ud af Rækken og satte i strakt Løb afsted henimod den første beskyttede Plads: Sfinxens kolossale gyselige Hoved, der lig et Uhyre fra Underverdenen syntes at være steget op for med grinende Haan at betragte Elementernes Oprør. Hovedet med Resten af det hellige Pandebaand og med det i Hueform flettede Haar, ragede fra Halsen af omtrent tredive Fod op over Sandhøien, som bedækkede den 148 Fod lange Løvekrop. Bagved denne Sandhøi flygtede Kamelerne, vendte Bagen mod Vinden, lagde sig ned og idet de udstrakte deres lange Halse, trykkede de Kindbakkerne saa fast som mulig paa Sandet. Et Øieblik syntes hele Atmosfæren at komme i Brand, da brød det løs, tætte Sandskyer pidskedes afsted med rasende Magt og forvandlede Dagen til et dybt Mørke. Mennesker og Dyr laa paa Jorden halv kvalte, og vi hørte og mærkede den rædsomme Vind fare hen over vore Nakker.

Jeg havde holdt mig ved Massudiths Side, da Uveiret trak op. Izzet Pascha red i Nærheden af mig. Paa den anden Side af Søsterens Kamel red Hassan Akhdar paa sin Hadschin. Han var mørk og taus.

Da den frygtelige Samums Rasen bestandig tog til, bøiede Hassan tilvenstre for den Retning, vi hidtil havde fulgt, og red med sin Søster lige imod Pyramiden Cefrene, der befandt sig 350 Skridt fra Sfinxens Hoved.

Izzet Pascha saae strax, at Emiren havde grebet det Rette, og idet han ærgerlig trak sin Sabel, red han tilhøire for at standse eller opholde Hestenes og Kamelernes vilde Fart og faae Rytterne til at gjøre en Vending hen imod den beskyttende Pyramide. Ulykkeligviis vare Slavinderne foran i Toget, og med dem var det ikke at tænke paa, at de kunde drive deres Kameler i en anden Retning. — Flere af disse kom dog igjennem, skjøndt imod Vinden, og søgte Veien til Dschizeh, en lille Plads ikke langt fra Pyramiderne. Her styrtede de om og trykkede sig ligesom deres Kammerater fast ned i Sandet. Endskjøndt jeg næsten hverken kunde see eller høre mere, holdt jeg mig dog tæt ved Massudiths Kamel. Mine Tanker vare uklare; — det forekom mig, at jeg var dukket dybt ned paa Havets Bund; jeg saae intet mere; jeg var som en Dandsende, der, greben af Svimmel, mekanisk vedbliver at dreie sig rundt.

Da styrtede jeg ud over Halsen paa min Hest, som pludselig kastede sig til Jorden med hele sin Vægt. Da jeg halv bedøvet forsøgte at reise mig op, saae jeg eller troede jeg at see Massudiths og Hassans Kameler paa den Sandskandse, der ligger imellem Cefrenes Pyramide og Sfinxen.

Kurvene vare forsvundne fra Massudiths Kamel, hun satte sig op tværs i Sadelen — vinkede til mig med Haanden — i Hassan Akhdars høit hævede Arm blinkede en Sabelklinge — han sænkede den hilsende imod mig. — I næste Øieblik var Alt forsvundet.

Da Veiret havde udraset, gjorde Izzet Pascha fortvivlede Anstrengelser for at finde de Bortflygtede. Den næste Dag blev en tyve Fod høi og over en Mil lang Sandhøi paa det Nøiagtigste undersøgt, for mulig at finde deres Lig. — Forgjeves! Emiren af Vajungas Datter var for denne Gang fri, og Hassan Akhdar havde ved denne Flugt ikke brudt sin Ed, thi Mehemed Ali havde ladet den Fri eskortere som en Fange.

«Han fik hende dog at see!» sagde Mehemed Ali, da Izzet Pascha og jeg atter stode for ham.

«Hvem, mægtige Herre?»

«Omer Pascha! Det er tilstrækkeligt.»

Og Mehemed Ali havde Ret. Sultanens Gesandt gav en saa glødende, begejstret Skildring af Massudith, at Abdul Medschid ydede den gamle snu Mehemed Ali fuld Anerkjendelse for den Opmærksomhed, han havde haft til Hensigt at vise ham. Denne Gang afsendtes der et formeligt Gesandtskab til Vajunga og — Massudith, Storherrens Brud, blev lig en Herskerinde modtaget i Kairo. I Alexandria indskibede hun sig tilligemed sin Moder paa Sultanens Corvet «Mahmudi», for at afgaae til Stambul.

Hun blev vel lykkelig, som hendes Navn tydede paa? — Som Moder til Sultanens Børn, vil hun forlængst have glemt den franske Læge, paa hvem Syet af hende en Gang — men jeg vil tie hermed. Mine mangeaarige Reiser have imidlertid ikke formaaet at udlette Erindringen om hende og min Kjærlighed.

Det er bekendt, at Mehemed Ali opnaaede hvad han vilde, og at Abdul Medschid neppe vilde

have afslaaet noget af hans Forlangender, dersom han havde været mindre bunden af de europæiske Magter.

Udskipningen af Circus Renz.

Efter mange Udsættelser, tildels foranlediget ved Forbudet mod Indførsel af Drøvtyggere paa Grund af Kvægpesten, ankom endelig Circus Renz hertil Torsdag Aften den 28de Juni paa tvende Dampskibe. Det er ikke til at forundres over, at der samledes et talrigt og meget broget Selskab ved «hvad man kan see gratis paa Gaden», og lige saa mærkeligt vilde det have været, om ikke en eller anden af vore yngre Tegnere havde taget en Skizze af dette ualmindelige Skue. Den utallige Menneskemasse, der var samlet udenfor Toldboden, tiltog efterhaanden som Processionen bevægede sig fra Havnen til Vendersgade og gav paa en uskrømtet Maade sin Glæde tilkjende saavel over de mange prægtige Heste, som i Særdeleshed over det vandrende Menageri af Giraffer, Elefanter, Zebu'er, Antiloper, Kameler, Lamaer osv. Det af over 200 Personer med 125 Heste bestaaende Selskab, har trods den skarpe Concurrency, der har været budt det, under Directeur Renz' Ledelse altid vidst at hævde Pladsen som Numer Eet. og det er derfor en Selvfølge, at dets Præstationer med Hensyn til Storartethed og Elegance her som overalt finder det største Bifald, og vi skulle i et af de følgende Numere af Tidenden gjengive en eller anden Tegning af det mest Fremragende.

Fra Leirsamlingen paa Bonarp-Ljungby Hede.

Den svenske Hærordning er, som bekendt, saa væsentlig forskjellig fra den Danske, at vi til herstaaende Billede fra den for nylig i Skaane afholdte Leirsamling skulle knytte nogle faa orienterende Bemærkninger. Vore Naboer have delt deres vidstrakte Land i flere militaire Districter, som hvert staaer under sin Øverstcommanderende, der atter under sig har Cheferne for de Regimenter, som høre til Districtet. Paa den anden Side er ogsaa selve Hæren delt, ikke blot i Fodfolk, Rytteri og Artilleri, men tillige i hvervede Tropper, de «inddelte» Soldater, der kunne hetragtes som et Slags smaa Lensmænd, som Staten yder Jord m. m. mod at de til Gjengjæld ere en lang Værnepligt underkastede, og endelig den almindelige «Beværing». Naturligviis er Indøvelses- og Tjenestetiden meget ulige for disse tre Slags Tropper, men som et væsentlig Led i Uddannelsen maa man betragte de stadige, større og mindre Møder, som holdes for de forskjellige Kategorier af Militaire, Officerer, Underofficerer og Menige, Regimenter, Vaabenarter o. s. fr., idet der bl. A. holdes aarlige Møder i hvert District.

Et saadant større, men dog hvert Aar tilbagevendende Møde er den, nu i Juni Maanedes sidste tre Uger afholdte Samling paa Hedestækkningen mellem Bonarp og Ljungby i Skaane, mellem Helsingborg og Stehag, nærmest ved Jernveistationen Klippan. De herhen beordrede Tropper vare: det nordlige skaanske Infanteriregiment (2 Batailloner, inddelte Tropper, hver Bataillon paa 4 Compagnier à 120 Mand, med tilhørende «Beværing»), det skaanske Husarregiment (10 Eskvadroner, inddelte Tropper, hver Eskvadron à 100 Mand), det skaanske Dragonregiment (ligesaa) og Husarregimentet «Kong Carl den Femtende», (af hvis 6 Eskvadroner hvervede Tropper, garnisonerede i forskjellige skaanske Kjøbstæder, dog kun de 3 kunde give Møde, fordi der mellem de andre raadede en smitsom Hestesygdom), samt endelig to Batterier af «Vendes Artilleri» (hvervede Tropper, garnisonerede i Christiansstad).

Foruden en Række Øvelser og Manøvrer, særlig Cavallerimanøvrer, som anførtes af General Bjørnstjerne, Inspecteur for Cavalleriet i hele Sverige, afholdtes der ved Mødets Slutning nogle større, samlede Manøvrer, ved hvilke den øverste Commando overtoges af den tilforordnede «General-Befalleshålvare» for det sydsvenske Militairdistrict, omfattende Skaane og en Del af Smaalands, General, Grev Lagerberg, og særlig var Onsdagen den 27de Juni en Festdag paa Grund af Hs. Maj. Kong Oscars Nærværelse. Der holdtes da Parade og Defilerung om Formiddagen, og om Eftermiddagen foretoges Kapridninger af Officererne, af hvilke Lieutenant Malmberg fra Småland med «Zebu» tog den højeste Pris — 1000 Kroner., udsatte af Staten — i det første Løb, Lieutenant Peyron ved de skaanske Husarer saavel anden Præmie i det første Løb som første Pris — en af Kongen skænket Sølvpokal — i det andet Løb. En talrig Menneskemasse var samlet baade ved Manøvrerne om Formiddagen og senere ved Kapridningen.

Den 28de og 29de Juni foretog de enkelte Regimenter nye Øvelser, hvert for sig i Kongens Nærværelse, og Dagen efter sluttedes Leirsamlingen, ved hvilken den hele Troppestykke — Beværingen medregnet — iaar udgjorde omtrent 4000 Mand.

En Mand, der forstod at vinde i Lotteriet.

Hvorledes man skal kunne vinde i Lotteriet, er et Problem, der har beskæftiget Mange ligesaa længe som den Art Lykkespil har bestaaet. Dette er ligesaa forklarligt som det overhovedet er let at forstaae, at alle Slags Lotterier, selv saadanne hvor den eventuelle Gevinst ikke staaer i noget rimeligt Forhold til Indsats, eller som frembyde kun ringe Chance for Vinding, finde en meget stor Deltagelse. For den Ubemidlede, for den, der kun har Dagen og Veien eller smaa faste Indtægter uden nogen Udsigt til at faae dem forøgede, for den, som ved daglig Slid erhverver sig et tarveligt Udkomme, frembyder dog altid Lotterispil i det Mindste et Haab om Udsigt til at komme til Penge og derved til forbedrede Kaar. Da man spurgte en Mand, hvorfor han spillede i Lotteriet, skjøndt det jo dog var en Udgift, han vanskelig kunde afsee, og Udsigten til at vinde i det Hele var saa yderst ringe, svarede han: «Jeg har ikke Raad til at lade være at spille i Lotteriet. Var jeg en rig Mand, spillede jeg aldrig. Jeg vil give Lykken Leilighed til at indfinde sig. Det er det eneste Middel, hvorved jeg kan vedligeholde Haabet om at komme paa en grøn Gren.» Skiftcommissairer i Fallitboer vide sikkert god Besked om, i hvilken stor Udstrækning Lotterispil ikke sjelden er bleven benyttet af Folk, der paa den Maade troede at kunne afværge en truende Ruin. En Mængde Lotterisedler har undertiden været det eneste Activ, der er forendt i deslige Boer. Og noget Lignende vil vel Politiet kunne fortælle om Folk, der i privat eller offentlig Stilling have forgrebet sig paa de Kasser, de have under Hænder. Lotterispil var deres eneste, men som det viste sig, meget bedragerske Haab.

Det Anførte forklarer da ogsaa tilstrækkeligt, at der til Lotterispil ogsaa knytter sig Tanken om at kunne tvinge Lykken. Især var det Tilfældet, da Tallotteriet existerede og herved kom Beregningen med i Spillet. Der udkom flere Piecer om det interessante Spørgsmaal, hvorledes man skulde kunne vinde i Tallotteriet; navnlig udgav Justitsraad Winkel-Horn, en dygtig Arithmetik, i 1835 et Skrift, betitlet «Gives der nogen Spillemaade, hvorved man ufeilbarligen kan vinde?» Dette besvarede han bekræftende, idet han ved en sindrig Beregning paaviste, at man med en betydelig Capital til sin Raadighed kunde, ved at spille paa lige eller ulige Tal paa bestemt Udtræk, opnaae en ret anseelig sikker Gevinst. Denne Opfindelse skal dog ikke have været ganske ny, thi, som det almindelig fortæller, havde den rige Conferensraad Brun flere Aar i Forveien spillet paa den Maade, og derved opnaaet en meget anseelig Rente af sine Penge. Dette Middel til at vinde i Lotteriet skal ogsaa senere være bleven anvendt af Andre, der havde større Capitaler at raade over, men for Ubemidlede forbød det sig af sig selv, og det saameget mere, som der her ikke kunde være Talen om en større Gevinst paa een Gang — altsaa om et pludseligt Spring ind i Lykkens Havn — men kun om en med en betydelig Risiko efterhaanden opnaaet Avance. Hvorledes skulde nu den Ubemidlede kunne opnaae at vinde? Derpaa blev der ivrigt spekuleret, og der fattedes heller ikke paa Hjælpemidler dertil. Navnlig vare de af Lottoadministrationen udgivne Lottocalendere Gjenstand for et meget nøiagtigt Studium. Disse Lottocalendere indeholdt nemlig alle de udtrukne Numere saalænge Tallotteriet havde bestaaet, og man søgte nu at udfinde de Tal, der længst vare udeblevne, og de Tal, der hyppigst vare udkomne. Begge disse Kategorier blevo da anvendte ved Spillet, men hvorvidt denne Beregning slog til og bragte Held, skal ikke kunne siges.

Dette var nu den mere rationelle Maade, den var i det Mindste bygget paa en, om just ikke synderlig plausibel Beregning. Men Mystiken spillede dog Hovedrollen, den Mystik, der som Grundlag har den Overtro, som næsten alle Spillere, og det ikke alene i Lotteriet, i større eller mindre Grad ere betagne af. Man drømte Numere, og deslige Drømme ansaaes for et Fingerpeg fraoven. At det dengang var almindeligt at drømme Numere, kan ikke findes besynderligt; det er jo en bekendt Sag, at hvad man tænker paa om Dagen, derom er man let tilbøielig til at drømme om Natten. Ældre Folk ville ogsaa erindre de mange Historier — sandfærdige eller usandfærdige — der fortæltes om, hvorledes der var faldet Gevinster paa deslige drømte